

Silvan perhe GUANACASTESSA

elokuu 2008

Kuinka te jaksatte? Miten te pystytte? Kesän kuluessa näitä meiltä usein on kysytty, ja välillä site itsekin kysynee. Olemme kolme kuukautta taukoamatta vetäneet 6 hengen työporukalla kesäaktioryhmiä ympäri Guanacasten provinssia. Nuoria, vanhoja, koululaisia, ammattilaisia, muusikkoja, rakentajia... on tiimien kautta tullut yhteensä 124 henkeä. Olemme työskennelleet 18 eri kylässä, lasten ja nuorten parissa, tänä vuonna ensimmäistä kertaa työskentelimme vanhusten parissa ja autoimme myös Nicoyan vanhainkotiä, rakensimme kaksi laikkikenttää pienille kyläkouluille, pidimme kaikenlaisia tilaisuuksia, vierailimme seurakunnissa, pidimme nuortenleirin, kunnostimme ruokalan missä valtio ruokkii köyhiä lapsia, teimme naistyötä kylissä, pelasimme tietysti jalkapalloa ja jopa aloitimme äitiysprojektin täällä Guanacastessa. Miten sitä sitten on jaksanut? Tietysti Jumalan antamalla voimilla, innolla ja terveydellä. Joskus tuntuu, ettei omia voimia ja haluja ole ollenkaan, mutta Raamattu lupaa, että ne, jotka virvoittavat toisia, tulevat itsekin virvoitetuiksi. Niin se on. Kovan kiireen keskellä Jumala hoitaa perhettämme ja raskaimpina aikoina antaa eri tavalla virvoitusta ja pieniä lepoetkiä. Työn tulokset myös antavat motivaatiota ja voimia, kun näkee, että ihan oikeasti olemme vaikuttamassa ihmisten elämään, monet kuulevat evankeliumin ja useat ottavat sen myös henkilökohtaisesti vastaan. Haastava ja väsyttävä kesä on silti ollut, perheen oma aika on ollut todella rajallista ja olemme nyt kaikki valmiita hiljentämään vauhtia ja viettämään aikaa omassa kylässä oman perheen parissa!

Kesän alussa vuokrasimme isommat ja paremmat tilat tominnalle ja ryhmille lähellä Nicoyan keskustaa. Vuokraamssamme paikassa oli jopa uima-allas, joten tiimeillä on ollut varsin mukavat oltavat. Meillä oli kylästäme n. 40 minuutin työmatka päivittäin, mutta toisaalta oli terveellistä saada vähän etäisyyttä työpaikkaan. Myöhään iltaisin työn ja asfalttietien jäätyä taakse, vuorien ääriiivan piirteessä hämärinä eteemme kun ajamme kotikylään, tulee niin ihana rauhan ja levon tunne, olkoon päivä ollut kuinka pitkä ja rankka tahansa. Nyt olemme taas pakkaamassa keskuksemme tavaroita, purkamassa kerrossänkyjä ja muuttamassa kaikkea takaisin kotikyläämme. Suunnitelmissa on aloittaa varojen keruu maapalan ostamiseen Guanacasten Missionuorten käyttöön, oman pysyvän keskuksen rakentamiseen.

Meillä oli todella mahtava kesäporukka vapaaehtoisina; Costa Ricasta ja Usasta. He auttoivat paljon, mutta valitettavasti kaikki ajaminen ja virallinen tulkkaaminen oli edelleen vain meidän kahden harteilla. Rukoillaan, että Jumala lähettäisi meille henkilökuntaan kieli- ja vaiheajotaitoisia ihmisiä! Diego on ainut, jolla on bussikortti, joten hän on ollut ratissa joka päivä kesäkuun alusta asti.

Tarinoita olisi kerrottavaksi monta, mutta tässä kaksi mieleenjäänyttä kahdesta eri kylästä:

CORRALILLO: Koko Nicoyaa ja ympäristöä kohutti uutinen, että paikallinen taksikuski oli tapettu syrjäisellä hiekkatiellä. Syylliset saatiin kiinni ja vietiin poliisilaitokselle. Koko kaupunki ja ympäröivä maaseutu oli kivien ja keppien kanssa mellakoimassa vuorokauden ajan poliisilaitoksen ympärillä, vaaten saada omakätisesti tappaa syylliset. Saimme kuulla, että kolme syytettyä olivat kotoisin naapurikylästämmme, ja koko kylä oli järkyttynyt. Samalla meillä oli tiimi, joka kiersi pitämässä tilaisuuksia ylä-asteilla, joten kävimme rukoilemassa tässä kylässä ja tarjoamassa vierailua ylä-

asteelle. Samaan aikaan koulun johto oli kriisikokouksessa miettimässä mitä voisivat tehdä, koska oppilaat olivat niin järkyttyneitä tapahtuneesta, ja kaksi murhaajista oli koulun oppilaita. Meidän paikalle saapuminen otettiin vastaan Jumalan ihmeenä ja saimme koko päivän ajan puhua koulun eri oppilasryhmille tapahtuneesta, elämän suunnasta, valinnoista, arvoista yms. Päivän päätteksi johtaja pyysi Diegoa ja tiimin johtajaa (ammattiterapeutti) puhumaan henkilökotaisesti joillekin oppilaille. Yksi heistä oli murhasta syytetty oppilas. Se oli ainutlaatuinen mahdollisuus puhua Jumalan totuutta ja rakkautta murrettuun elämään. Koko päivä oli ihmeellinen, miten Herran johdattamina saimme olla oikeassa paikassa oikeaan aikaan ja päivän päätteksi jopa koulun johtaja oli sielunhoidossa.

COLAS DE GALLO: Toinen mieleenpainuva hetki oli pienessä kylässä, metsän laidassa korkealla vuorella. Olimme nopealla visiitillä pienessä seurakunnassa, missä vierailevan tiimin oli tarkoitus pitää ohjelmaa lapsille ulkona. Alkoi sataa kaatamalla ja ahtauduimme lasten kanssa vieriviereen katon reunan alle, ettemme kastuisi. Eräs tiimin naisista aloitti ohjelman ja opetuksen, minä tulkkasin. Ensimmäisen lauseen jälkeen n. 5 vuotias tyttö, jolla ei ollut hiuksia ja iso leikkausarpi päässä (poistettu syöpäkasvain) tuli luokseni peukalo suussa, katsoi minua suurilla silmillään ja sanoi: ”Isäni on paha, hän lyö minua”. Oli kuin koko maailma olisi pysähtynyt siihen hetkeen: pieni pelokas tyttö pyytämässä apua. Kaatosateen kastelemina saimme kertoa hänelle rakastavasta, hyvästä, turvallisesta Taivaan Isästä,

rukoilla hänen puolestaan. Myöhemmin yritin jutella asiasta tytön äidin kanssa, joka odotetusti nauroi asialle ja kielsi kaiken.

ELÄMÄN SIEMENET = SEMILLAS DE VIDA

Siitä asti kun muutimme Guanacasteen ovat pinnan alla hautoneet monet ajatukset ja rukoukset äitiysprojektin aloittamisesta täällä Guanacastessa. Olen miettinyt miltä työn täällä Guanacastessa tulisi näyttää ja mm viime vuonna Suomen Missionuorten suurella avustuksella kehittelimme äitiyskoti-idea, minkä uskon tulevaisuudessa toteutuvan. Kesän alkuun mennessä Jumala oli monella eri tapaa näyttänyt minulle, että nyt olisi oikea hetki aloittaa kurssitoiminta. Niinpä heinäkuun puolessa välissä aloitimme Semillas de Vida – kurssin, 8-viikon äitiyskurssin raskaana oleville teinitytöille. Kurssilla on 10 tyttöä, se on mennyt todella hyvin ja Jumala on antanut oikeat kontaktit sen toteuttamiseen Nicoyan köyhimmällä alueella. Tällä hetkellä keskitymme tämän kurssin loppuunsaattamiseen ja sitten rukoilemme jatkosta, voisitko sinäkin pitää projektin rukouksissa.

PERHE JA KOTI

Kuluneet kuukaudet olemme perheenä palvelleet, uhranneet omasta ajastamme ja mukavuudestamme lähes kaiken. Troy ja Julia olivat heinäkuussa kahden viikon lomalla, mutta muuten ovat olleet koulussa ja koulun jälkeen aina uudessa työpaikassa Nicoyassa (eli uimassa) tai sitten tiimien kanssa kylissä. Troy on auttanut paljon tulkkauksissa, Juliakin on alkanut oikein löpöttelemään englanniksi tiimiläisten kanssa ja Nic Markus on alkujärkytyksen jälkeen tullut aika sosiaalisesti pikku tehosekoittimeksi – sanoja tulee jo kaikilla kolmella kielellä ja holaa tai hi:ta tai moita huudellaan aina niin kauan kun joku suostuu vastaamaan. Suuri uhraus näinä kuukausina on ollut rakennus- meillä ei ole ollut siihen aikaa ollenkaan. Silti siellä on välillä ollut yksi tai kaksi rakentajaa, eli se on edelleen edennyt hitaanpuoleisesti. Haluaisimme nyt voida keskittyä siihen enemmän ja saada se viimeinkin päätökseen – Herra meitä siinä auttakoon, koska itse emme siihen pysty. Tulevina viikkoina haluamme levätä, olla kotona, viettää aikaa lasten ja toistemme kanssa, tehdä täällä rästihommia, leikata nurmikkoa, kunnostaa autoa, siivota ja viettää aikaa omien kyläläisten kanssa. He ovat kokeneet tullensa vähän hyljättyiksi viime kuukausien aikana. Diego haluaa palata taas jaliskentälle nuorten kanssa ja minä haluan maalata talomme seiniä. Työasioita ei voi kuitenkaan kokonaan ilmaan haihduttaa, eli syksyn mittaan tulee muutamia vapaaehtoisia, jatkaamme lasten klubia lauantaisin, tulemme tekemään seurakuntatyötä, avustustyötä tulvien merkeissä, valmistelemme loppu- ja alkuvuoden projekteja, kuten lasten joulujuhlaa, koulupukujen jakoa, lastenleiriä ja nuorten “Mission Adventures”-ohjelmaa yms. Syyskuussa pitää päättää koko vuoden tilit ja antaa ne valtion tarkisteltavaksi. Tekemistä siis riittää, mutta toivottavasti saamme nyt edes vähän nautiskellakin olostamme.

Kiitos siitä, että olet kuluneiden kuukausien aikana rukoillut puolestamme ja kannattanut meitä taloudellisesti, vaikka emme olekaan pahemmin yhteyksiä pitäneet. Kirjeitä ei ole ehtinyt kirjoitella, internettiin ei ehdi lähes ollenkaan ja kun ehtisi, niin sinne ei voi lapsia mukana viedä. Kiitos siitä, että olet uskollisesti ja ymmärtäväisesti mukana! Lujasti uskomme, että viimeiset pari kuukautta ovat tehneet todellisen vaikutuksen Guanacasten hengelliseen ilmapiiriin. KIITOS!

*Salla ja Diego
Troy, Julia, Nic Markus*

postiosoite: PO Box 195-5200 Nicoya, Costa Rica,
sähköposti: silva@pampa.fi, nettisivut: www.pampa.fi
kannatustili: SAMPO 800016-70343483 viite: 04404, keräyslupa OKU 136A
rukouskirjesihteerit: Leena Kurppa, Linnalantie 5, 54500 Taavetti, 05-4572061